

Baners Regnskaber, inddrages, og at Revisionen af saadanne Regnskaber henlægges under vedkommende Revisionsdepartement o. s. v. Spørgsmaalet er altsaa rejst af Finanslovkommissionen, og ærede Medlemmer ville have set, at der i Finanslovsforslagets Anmærkninger er nævnt under de forskellige Ministerier en meget stor Række af Honorarer, som ydes til forskellige Embedsmænd for bestemte Arbejder. Jeg tror at kunne sige, at Finansudvalget fuldt ud deler de Synspunkter, som ere komne til Orde i Finanslovkommissionen, og som give sig Udtryk i den Indstilling, som her er gjort, og som jeg nu har nævnt. Vi have forhandlet Spørgsmaalet med de enkelte Ministre, ogsaa med Konsilspræsidenten, og denne har overfor Udvalget udtalt sin Villighed til at arbejde hen til, at man i saa stort Omfang som muligt kunde komme bort fra Honorarerne. Det er i Virkeligheden et meget stort Spørgsmaal, og det har hverken for Udvalget eller for Ministerierne været muligt at komme til Ende med Overvejelserne deraf inden Finanslovens anden Behandling. Spørgsmaalet vil altsaa blive taget op igen til tredje Behandling, og jeg haaber, at det da maa være muligt at opnaa en Forstaaelse mellem Udvalget og Ministrene med Hensyn til, hvordan man skal løse dette Spørgsmaal.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

K. M. Klausen: Jeg vil gøre nogle Bemærkninger angaaende de 3 Samraad, der have været holdte vedrørende Konsilspræsidiets. Det første angaar Telefonudgifterne. Man vil lægge Mærke til, at Telefonudgifterne paa Finansloven for Statens Vedkommende i en Aarrække have været stærkt stigende. Det er et Spørgsmaal, som vi have beskæftiget os med i Finanslovkommissionen, og vi have navnlig lagt Mærke til, at visse Boligtelefoner ere i stærk Tiltagende. Der er maaske ikke saa meget at sige hertil, da Telefoner vise sig at blive mere og mere tuendværlige for alle, men man skulde synes, at naar Staten er en saa stor Forbruger, langt den største Forbruger her i Landet, maatte det være muligt at opnaa en rimelig Rabat hos Telefonselskabet, og det er navnlig af den Grund, at Spørgsmaalet er blevet rejst i Finanslovkommissionen, og det har ogsaa været medvirkende til, at Spørgsmaalet er blevet rejst i Finansudvalget, idet man har ment, at Ministrene skulde bestræbe sig for hos Te-

lefonelskabet at opnaa en Rabat paa de mange Telefoner. Man kunde maaske ved samme Lejlighed rejse det Spørgsmaal, at naar Staten har Telefoner, bør Numrene ikke være hemmelige, men det bør være saaledes, at Befolkningen kan komme i Forbindelse med de Statsfunktionærer, som have disse Telefoner.

Det andet Spørgsmaal, hvorom der har været Samraad, angaar Indskrænkning af Honorarer. Det er ligeledes et Spørgsmaal, som Finanslovkommissionen har beskæftiget sig indgaaende med, og det er et meget omfattende Spørgsmaal. Man vil her lægge Mærke til, hvorledes Honorarerne have været stærkt stigende i de senere Aar. Det var sikkert uheldigt — man kan maaske kalde det en Forsømmelse —, at dette Spørgsmaal ikke blev draget frem, den Gang de utallige Lønningslove bleve givne for faa Aar siden. Man gav da forbedrede Lønninger, men lod Honorarerne bestaa, ja man har endog senere udvidet dem i betydelig Grad. Der findes i Finanslovkommissionens Betænkning Side 37 en Indstilling fra et Underudvalg, som havde med den Sag at gøre, og den former sig i de 5 Punkter, som den ærede Ordfører har nævnt, og som jeg ikke her skal gentage. Hjemmelen for disse Honorarer er noget forskellig. Nogle af Honorarerne støtte sig til en almindelig Lov, andre Honorarer støtte sig til en Hjemmel paa Finansloven, men der er tillige Honorarer, for hvilke der ikke foreligger anden Hjemmel end f. Eks. en ministeriel Resolution. Det forekommer mig, at det er meget urigtigt, at Ministrene paa egen Haand tilstaa Honorarer til Tjenestemænd. Der bør i hvert Fald foreligge en virkelig Hjemmel for disse Honorarer. Hos de forskellige Ministerier fordele disse Honorarer sig paa forskellig Vis. I Finanslovkommissionens Betænkning oplyses det Side 37, at i Indenrigsministeriets Kommunekontor, Landbrugsministeriets Landvæsenskantor og Domænekantor samt Justitsministeriets 1ste og 2det Ekspeditionskontor ere samtlige Fuldmægtige Ekspeditionssekretærer. Det har sikkert aldrig været Meningen, at samtlige Fuldmægtige skulde være Ekspeditionssekretærer og oppebære det Honorar af 600 Kr., som er knyttet hertil. Man kan forstaa, at man tillægger en enkelt Fuldmægtig dette Honorar og giver ham Titel af Ekspeditionssekretær, det skulde være, for at han skulde fungere som en Slags Kontorchef i visse Tilfælde, men at samtlige Fuldmægtige i Kontoret